

LBRIS

We know
books

**JANELLE
BROWN**

**LUCRURI
PREȚIOASE**

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA
București

1

Clubul de noapte este un templu devotat venerației sacre a desfătării. Între pereții aceștia nimeni nu judecă pe nimeni: nu vei găsi populiști, protestatari, nici spărgători de petreceri care să strice toată distracția. (Cordoanele de catifea de la intrare stau de pază împotriva tuturor acestora.) Sunt în schimb fete îmbrăcate în blănuri și mătăsuri de designer, unduindu-se și etalându-se ca niște păsări exotice, și bărbați cu diamante montate în dinți. Sunt focuri de artificii izbucnind din sticle de vodcă de o mie de dolari. Este marmură, și piele, și alamă lustruită de strălucește ca aurul.

DJ-ul pune un ritm de bas. Dansatorii aclamă. Își ridică telefoanele spre cer, fac fețe languroase și declanșează, pentru că, dacă acesta este un templu, social media este scriptura; și ecranul acela mic este mijlocul prin care se definesc.

Iată-i: cei unu la sută. Cei tineri și super bogați. Copii de miliardari, mileniali milionari, *fabu-grammers*. „Influenceri“. Au totul și vor ca toată lumea să știe. Lucruri drăguțe, atât de multe lucruri drăguțe pe lume; și noi le avem pe toate, spune fiecare fotografie a lor de pe Instagram. Tânjiți după viața asta pentru că e cea mai bună viață și noi suntem #binecuvântați.

Acolo, în mijlocul a toate astea, e o femeie. Se abandonează în dans într-un spot a cărui lumină o lovește

direct și sclipește pe pielea ei. Un luciu slab de transpirație îi umezește fața; părul ei lucios, întunecat șfichiuește în jurul feței sale în timp ce își răsucesce corpul într-un ritm istovitor. Chelnerița care se îndreaptă spre frapiere trebuie să se strecoare pe lângă ea, în timp ce artificiile aprinse pe tăvi sunt în pericol să-i dea foc la păr. Doar o altă fată petrecăreață din L.A. căutându-și distracție.

Privește de aproape, totuși, și vei vedea că ochii ei pe jumătate închiși sunt pătrunzători și vigilenți, pândind din întuneric. Observă o persoană în mod special, un bărbat de la o masă aflată la un metru și ceva de ea.

Bărbatul e beat. Stă într-un separeu împreună cu un grup de prieteni – freze făcute cu gel, jachete de piele, ochelari de soare Gucci noaptea; tipi de douăzeci și ceva de ani care zbiară să acopere muzica într-o engleză stricată și aruncă ocheade obraznice femeilor care trec clătînându-se pe lângă ei. Din când în când, bărbatul acesta se apleacă brusc ca să tragă o linie de cocaină, ratând la milimetru flotila de pahare goale care umplu masa. Când vine o piesă cu Jay-Z, omul se urcă pe banchetă și agită o sticlă imensă de șampanie – Cristal în format mare, ediție limitată –, apoi stropește cu ea pe deasupra mulțimii. Fetele țipă în timp ce spumantul de 50000 de dolari le distruge rochiile și se scurge pe podea făcându-le să alunece cu tocurele lor înalte. Omul râde atât de tare încât aproape că se răstoarnă.

O chelneriță aduce cu grijă o nouă sticlă de șampanie și, în timp ce o pune pe masă, bărbatul își strecoară mâna direct sub fusta ei, de parcă ar fi cumpărat-o odată cu sticla. Chelnerița pălește, n-are curaj să-l dea la o parte de teamă să nu piardă ceea ce promite să fie un bacșiș considerabil: cel puțin chiria ei pe o lună. Ridică ochii neajutorată ca să-i întâlnească pe ai femeii

cu păr întunecat care încă dansează la un metru și ceva de ea. Acesta este momentul în care femeia acționează.

Dansează în jurul bărbatului, apoi – ups! – se împiedică și cade peste el smulgându-i mâna dintre picioarele chelneriței. Chelnerița, recunoscătoare, pleacă în grabă. Bărbatul înjură rusește până când ochii lui își reglează focala cât să ia notă de pleșca ce tocmai i-a aterizat în poală. Pentru că femeia e drăguță – așa cum trebuie să fie toate femeile de aici ca să treacă de gorilele de la intrare –, brunetă și suplă, poate cu sânge spaniol sau latino? Nu cea mai sexy fată din club, nu cea mai ostentativă, dar e bine îmbrăcată, cu o fustă sugestiv de scurtă. Cel mai important: nici nu clipește când bărbatul își mută brusc atenția asupra ei; nu reacționează de nici o culoare la mâna posesivă de pe coapsa ei, la respirația acrå din ureche.

În schimb, se așază cu el și cu prietenii lui, îl lasă să-i toarne șampanie și soarbe încet, în timp ce bărbatul împinge la o parte o jumătate de duzină de băuturi. Femeile vin și pleacă de la masă; ea rămâne. Zâmbind și flirtând, așteptând momentul în care bărbatii sunt distrași de sosirea unui baschetbalist celebru, un obișnuit al tabloidelor; și atunci, rapid și discret, picură conținutul unui flacon cu lichid în băutura bărbatului.

Trec câteva minute până când el își termină băutura. Se împinge în spate îndepărtându-se de masă și se străduiește să se ridice. În acest moment, ea se apleacă și îl sărută, închizând ochii ca să-și reprime repulsia în timp ce limba lui – un melc cu textură cretoasă – cercetează limba ei. Prietenii lui se holbează și aruncă obscenități pe rusește. Când nu mai poate, îl împinge înapoi și îi șoptește ceva la ureche, apoi se ridică înhățându-l de mână. În câteva minte, sunt afară

din club, unde un valet sare îndatoritor și cheamă un Bugatti galben-banană.

Dar bărbatul se simte ciudat acum, pe punctul de a leșina; e din cauza șampaniei sau a cocainei, nu e sigur care, dar simte că nu se poate opune când femeia îi smulge cheile din mână și se strecoară la volan. Înainte de a-și pierde cunoștința pe scaunul pasagerului, reușește să-i dea o adresă în Hollywood Hills.

Femeia manevrează cu grijă mașina Bugatti pe străzile din West Hollywood, trece de panourile luminoase care fac publicitate la ochelari de soare și la poșete din piele de vițel, de clădirile cu reclame înalte de cincisprezece metri care promovează agresiv seriale TV nominalizate la Emmy. Virează pe străzile sinuoase care duc spre Mulholland, simțind anxietate în tot acest timp. Bărbatul sforăie lângă ea și se freacă enervant între picioare. Când, în sfârșit, ajung la poarta casei lui, ea se apleacă și-l ciupește tare de obraz, trezindu-l brusc ca să-i dea codul de intrare.

Poarta se retrage revelând o clădire monstruoasă cu pereți în întregime de sticlă, o imensă colivie transparentă care planează deasupra orașului.

Îi ia ceva efort să-l convingă să se ridice de pe scaun și trebuie să-l susțină pe picioare în timp ce merg până la ușă. Observă camera de securitate și pășește în afara razei sale, apoi reține cifrele pe care le tastează bărbatul în dispozitivul de deblocare a ușii fără cheie. Când intră, cei doi sunt întâmpinați de alarma antiefracție. Bărbatul băjbăie la panoul alarmei, iar femeia este atentă și la asta.

Înăuntru, casa e rece ca un muzeu și tot atât de îmbietoare. Decoratorul de interior a mers clar pe principiul „mai mult e mai mult“ și a descărcat conținutul unui întreg catalog Sotheby în aceste camere. Totul este

materializat în piele, și aur, și sticlă, cu piese de mobilier de mărimea unor mici mașini plasate sub candelabre de cristal, și fiecare perete este complet acoperit de lucrări de artă. Tocurile femeii țacăne pe podelele de marmură lustruită până la luciul de oglindă. Prin ferestre strălucesc și pulsează luminile din Los Angeles: viețile oamenilor obișnuiți se desfășoară acolo, jos, în timp ce acest bărbat plutește aici, în cer, în siguranță, deasupra tuturor.

Bărbatul alunecă înapoi, în uitare, în timp ce femeia îl târăște prin locuința cavernoasă în căutarea dormitorului său. Îl găsește la capătul de sus al unei scări, un mausoleu rece, alb, cu piei de zebra pe podea și blană de cincila pe perne, cu vedere de sus asupra unei piscine iluminate care licărește ca un far extraterestru în noapte. Îl manevrează spre pat, trântindu-l în așternuturile răvășite cu numai câteva clipe înainte ca el să se rostogolească și să vomite. Ea sare în spate ca să nu-i împrăște mizeria sandalele și îl privește cu răceală.

Odată ce lui i s-a rupt filmul din nou, ea se strecoară în baie și își curăță frenetic limba cu pastă de dinți. Nu poate scăpa de gustul lui din gură. O scutură un tremur și se studiază în oglindă respirând adânc.

Întoarsă în dormitor, ocolește în vârful picioarelor balta de vomă de pe podea și îl verifică împungându-l cu un deget. Nu reacționează. S-a pișat în pat.

Acesta este momentul în care începe treaba ei adevărată. Mai întâi, în dressingul bărbatului, plin din podea până-n tavan cu blugi japonezi pe umerase și pantofi de sport în ediții limitate; un curcubeu de cămăși din mătase în culori pastelate; costume din stofă fină aflate încă în sacii de protecție. Femeia își îndreaptă atenția spre o vitrină cu capac de sticlă din mijlocul încăperii, în care licărește un șir de ceasuri

încrustate cu diamante. Scoate un telefon din poșetă și face o fotografie.

Părăsește dressingul și se întoarce în living unde face un inventar atent, pas cu pas: mobilă, picturi, obiecte de artă. Este o masă laterală cu un grup de poze în rame argintii. Ridică una și o studiază curioasă. Este un instantaneu al bărbatului stând în picioare, cu brațul pe umerii unui bărbat mult mai în vârstă, ale cărui buze roz ca de bebeluș sunt răsfrânte într-un zâmbet umed, cu cutele de carne fleșcăită coborând defensiv spre bărbie. Bărbatul mai în vârstă pare un titan al industriei plin de sine, adică exact ceea ce și este: Mihail Petrov, oligarhul rus al potasiului și, ocazional, aghiotant al actualului dictator. Tipul intoxicat din camera de alături: fiul lui, Alexi, „Alex“ pentru prieteni, puștii compatrioți ruși bogați cu care se împrietenește în jurul lumii. Conacul plin de artă și antichități: un mijloc ancestral de a spăla bani nu tocmai curați.

Femeia face turul casei notând obiecte pe care le recunoaște de pe conturile de social media ale lui Alexi. Există o pereche de fotolii Gio Ponti din anii '60, care probabil că fac 35 000 de dolari, și o garnitură de sufragerie Ruhlmann din lemn de trandafir care s-ar putea ridica lejer la un preț din șase cifre. O măsuță auxiliară italiană vintage de 62 000 de dolari – știe sigur asta pentru că a căutat-o după ce a zărit-o pe Instagram la Alexi (unde era încărcată cu sacoșe de cumpărături de la Roberto Cavalli și etichetată cu #ballershopping). Pentru că Alexi – la fel ca și prietenii lui, la fel ca alții din club, la fel ca toți copiii privilegiaților între treisprezece și treizeci și trei de ani – își documentează fiecare mișcare online, iar ea a studiat cu atenție.

Se răsuțește, evaluează situația, ascultă camera. A învățat, de-a lungul anilor, cum casele au propria

personalitate; propria gamă de emoții care poate fi sesizată în momentele de liniște. Felul în care se agită și se liniștesc, ticăie și gem, ecourile care trădează secretele pe care le ascund. În liniștea ei strălucitoare, casa aceasta îi vorbește despre răceala vieții din ea. Este o casă indiferentă la suferință, căreia îi pasă doar de strălucire și lustru, doar de suprafața lucrurilor. Este o casă goală chiar și atunci când e plină.

Femeia întârzie un moment pe care nu și-l permite ca să privească toate lucrările de artă pe care le deține Alexi; observă picturi de Christopher Wool, Brice Marden, Elizabeth Peyton. Zăbovește în fața unui tablou de Richard Prince¹ cu o infirmieră cu mască chirurgicală pătată de sânge, înhățată din spate de o figură fantomatică. Ochiul întunecat ai infirmierei privesc intens undeva, în afara cadrului, pândind timpul potrivit.

Femeia stă ea însăși prost cu timpul: este aproape trei dimineața. Face o ultimă trecere în revistă a camerelor inspectând prin colțuri, uitându-se după ledurile roșii ale unor camere de supraveghere la interior, dar nu vede nimic: prea periculos pentru un petrecăreț ca Alexi să păstreze înregistrări ale propriilor isprăvi. În cele din urmă, se strecoară afară din casă, pornește desculță pe jos, pe Mulholland Drive, cu sandalele în mână, și cheamă un taxi. Adrenalina scade cedând locul oboselii.

Taxiul o ia spre est, înspre o parte a orașului în care casele nu sunt ascunse în spatele porților, iar peluzele sunt pline mai degrabă de bălării decât de gazon toaletat. Când taxiul o depune în fața casei acoperite cu bougainvillea din Echo Park, e aproape adormită.

¹ Christopher Wool, Brice Marden, Elizabeth Peyton, Richard Prince – pictori americani contemporani

Bungalow-ul e cufundat în liniște și întuneric. Își schimbă hainele și se târăște în pat, prea obosită ca să-și mai curețe pelicula de transpirație și fum lipită pe piele.

Un bărbat se află deja în pat, cu cearșaful înfășurat în jurul bustului gol. Se trezește brusc atunci când ea se bagă în pat, se ridică într-un cot și o cercetează pe întuneric.

-Te-am văzut sărutându-l. Ar trebui să fiu gelos?

Vocea lui are un accent ușor și e îngroșată de somn.

Ea încă simte în gură gustul celuiilalt bărbat.

-Dumnezeule, nu.

El se întinde pe deasupra ei și aprinde veioza ca s-o poată examina mai de aproape. Își plimbă privirea pe fața ei, căutând semne invizibile.

-M-ai îngrijorat. Rușii ăia nu glumesc.

Ea clipește în lumină în timp ce iubitul ei îi mângâie obrazul.

-Sunt bine, îi spune, și toată bravura o părăsește, așa încât începe să tremure, tot corpul i se scutură de stres (dar, ce-i drept, și de epuizare, la nivelul ei maxim). L-am dus acasă, în propriul lui Bugatti. Lachlan, am fost înăuntru. Am totul.

Fața lui Lachlan se luminează.

-Corect! Fata mea deșteaptă.

O trage spre el și o sărută apăsător, barba scurtă îi zgârie obrazul, mâinile lui i se strecoară pe sub bluza de pijama.

Femeia se întinde spre el alunecând cu mâinile peste pielea netedă de pe spatele lui, simțindu-i sub palme mușchii încordați. Și în timp ce se lasă să se scufunde în starea aceea crepusculară dintre excitație și epuizare - un fel de vis cu ochii deschiși în care trecutul, prezentul și viitorul se contopesc într-o ceață atemporală -, se

gândește la casa de sticlă din Mulholland. Se gândește la pictura de Richard Prince, la masca însângerată a infirmierei privind camera înghețată de dedesubt, păzitor tăcut împotriva nopții. Prinsă în închisoarea ei de sticlă, așteptând.

Cât despre Alexi? Dimineață se va trezi în propria baltă uscată de urină, dorindu-și să-și poată desprinde capul de pe trup. Le va trimite mesaje prietenilor care-i vor spune că a plecat cu o brunetă sexy, dar el nu-și va aminti nimic. Se va întreba în primul rând dacă a reușit să i-o tragă înainte de a cădea lat și dacă se pune în cazul în care nu-și mai amintește; apoi, cu oarecare întârziere, se va întreba cine era femeia. Nimeni nu va putea să-i spună.

Aș putea să-i spun eu, totuși, pentru că femeia aceea sunt eu.